

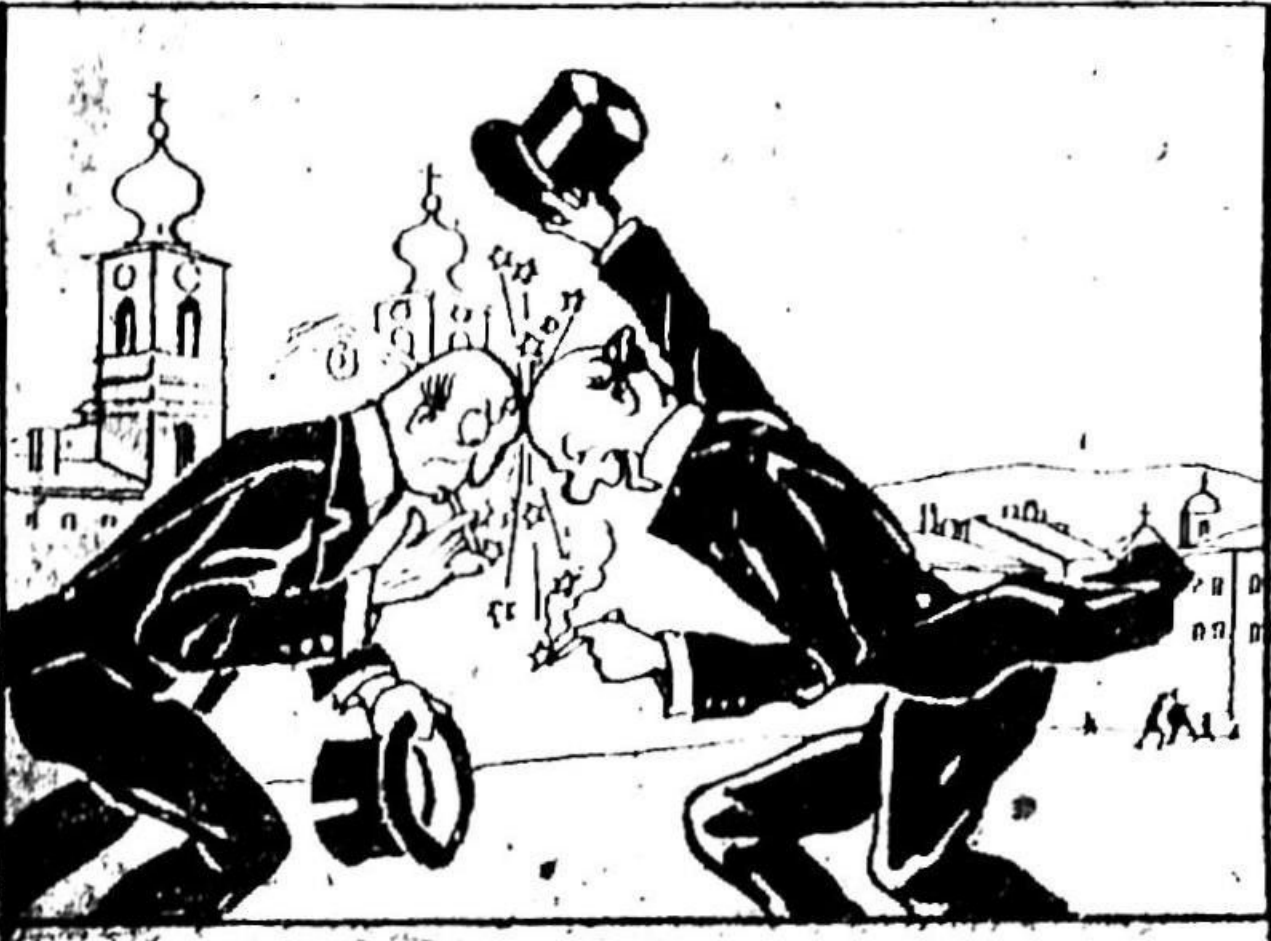
Podberšič

Čukna pal'ci

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnilstvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik Franco Podberšič. — Cena oglasa: 1 millimeter visočino v prvi enega stolpa L. 400, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice vabila, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto II. GORICA, dne 20. avgusta 1923 št. 24.

Vse vpije, vse kriči — kje se vžigalice dobi?

Se tega ni zgodilo,
kar mesto to stoji,
Gorica brez vžigalic
je lepo vrsto dni.

Šla vojna odškodnina,
pošilika šla v kot,
o ognju govor kroži,
in toži kmet, gospod.

Trafike obletelo
so v mestu vse žene,
nikjer se »špetampoco«,
»čerini« ne dobé.

Gospé so preiskale
gospodom žep do dna,
pozabljenih vžigalic
če b' ena le bilál

Res, čudni tó so časi,
predragi, le priznaj,
so vzeli glavno mesto,
z vsem gre zdaj nazaj.

Bi kuhali kosilo,
a vruga, čuj, kako?
Elektrika ne kuha
ne želj gorečih sto.

A ženska je preydarna,
izrabi vsako stvar,
na solnce lonec, ponev,
bo manj okusno mar?

Mi upamo, da jed se
tako ne prismođi,
in dimnik se ne vname,
res, dobrih sto reči!

Se potepuh nesramni
vam ni na glavo pal,
na kojtro pa na solnceu
svoj čikec je prižgal.

Gospoda Trik in Traka
že uric pár skrbi,
so mrzle cigarete,
vžigalic v žepu ni.

Brž pade misel v glavo,
ni treba prošnje v Rim,
štrbunk! in cigarete
so dale vonj in dim.

Pač treba je po starem
kresati ogenj zdaj,
je treba potrpljenja
in marsikak vzdihljaj.

Če kamen ni pri rokah,
pa bumf! s pestjo v kak nos,
je ogenj najcenejši,
če si vbežati kos.

Kar pa jedi se tiče,
če gremo že nazaj,
kaj z ognjem bi potili
in trudili se naj?

Kot v Afriki globoki
diši surova jed,
saj bomo ljudožrci
še čez število let.

Če se nas pa usmili
in da vžigalio kdo,
zapijemo mu slavo,
zahval mu damo sto.

MATLOV:

BOJ ZA ULOGO

(Humoreska).

Imel sem štirinajst let takrat, ko je bil v Ljubljanskem dežel-nem gledališču gospod Ineman, Čeh po poklicu, režiser v dramah in komedijah. Urbančič je bil komik, Verovšek gorenjski kmet, Slavčeva, ki je pela kot vrabec, Housa, praktikant za komika, Govekar dramatik modernega tiska in jaz sem bil seveda glavna oseba v dramah in operah, ker sem kulise predstavljaj, vrtal in postavljaj. Takrat sta bila v Ljubljanskem gledališču dva odločilna patrijarha in sicer Ineman za smeh in jok, a debeli Noll, s svojim baritonom, ki ga je navadno pokušal v garderobi (O), za opero. Obadva sta imela (ker sta se vrstila) eno in isto vodstveno sobo v mezzaninu, zadnja vrata, ki so imela majhno luknjico, katero so napravili vrli statisti, ki so z nagimi rokami trobili v papirne trobente »marš« pri Aidi. Kakšen izmed njih je imel tudi roke precej razprskane vsled garij, toda to pustim na stran, ker o tem nisem mislil govoriti, pač pa se povrnem na luknjico v vodstvenih vratih.

Tankaj so se namreč sklepane pogodbe, a v prvi vrsti prejemali »vorschuss« suhih grl igralcev. Nihče ni bil neopazovan in ko je odšel ven, je že drugi vstopil. Po navadi smo se iz diskretnosti malo odmaknili, a takoj zopet poškilili skozi luknjo. Kot glavna oseba v gledališču sem imel tudi legitimacijo k vsaki predstavi, katero sem pa za en dober pogled in komadič kruha, podaril svojemu sošolcu v gimnaziji, ki je danes eden prvih odvetnikov v Ljubljani. To pa radi tega, ker sem imel za parter premajhne brke in prevelike lase in baš med nogami razparane hlače. To samo mimogrede. Prisluskovali smo tedaj. — Predstavljati se je imela neka nova drama, pri kateri je imel tudi Govekar svoje »cvikarje« vmes. V tej drami se je šlo za eno ulogo, katero ste hoteli imeti dve gospodični. O joj! Ali veste, kaj se to pravi? To je še hujše kakor tekmeč v ljubezni. Dva dni sta se gledali kakor pes in mačka, ker sta hoteli obe imeti isto ulogo. Prav dobro se še spominjam njunih imen, a ker sem v sredini Jugoslavije, jih nečem imenovati, ker se bojim, da me ne izsledijo in oči z ošpičenimi nohti ne izpraskajo. Ena je sedela na desni strani, a druga ravno nasproti Inemanove pisalne mize. Ordo, jako jezno so se držale. Umevno.

Obe sta hoteli imeti eno in isto vlogo.

Skozi luknjico smo videli, kako se je Ineman prvi, ki je bila zalši, krasno »teatralno« nasmejal in pol slovensko pol češko, dejal:

»Tadi gospica Vi umite položaj, zbirati za ulogo...«

»Kua u te nek zbiral, kaj nism jest najbulš pa narlepš

šaušplarca u lhan. ... me ne pužnate, orka...«

Tako se je zadri glediška krasotica številka ena in nervozno tihkla z malim čevljički ob pisalno mizo.

Ineman pa se je obel bal, in obema bal zameriti, zato je molčal. Ni pa molčala okrogla igralka številka dve, marveč vrgla svoj muš na stol in energično zavrnila svojo tekmovalko:

»Ti s lepa pa narbulš šaušplarca, al ne veš, koko s jo pr »Man Zelle Nitouche«, pukidala; še Pulakova se tje mo smiljala, de so Buhine vse hulkasa z verkštata ušlj. Ti s nar. Čist navudna zimska plundra na šekajnaršem most, tam k' kufe prudajajo, pa ne šaušplarca, Gspud Ineman mi ma že še pr Figabrit guourel. Vloga j' moja, pa j' viža aus.«

Ineman se je dobro zabarikadiral pred njima in čakal, da same odločijo. Muš je že parkrat zletel po zraku in tudi čevljički so pričeli brecati; toda uloga ni bila še nikomur oddana. Režiser Ineman si ni vedel na noben način pomagati. Če eni ustreže, so drugi zamorl. Kako tedaj obema ustreči. No in ker je bil Ineman fin, jo je tudi prav po ribniško »pogruntal.«

Pet minut jih je pustil, da so orkale, hardušale in fiksale, potem pa je maestozno vstal in slovesno dejal: »Gospice, vi mluvite previc, pane Govekar ima besedo i on bu odlučil.« Kakor bi strela udarila, sta se obedve »našminkanki« spustile do vrat in jih s tako sito odprli, da je enega izmed nas kri iz nosa polila, ker so se ga vrata premočno dotaknile. Potem pa v galop po stopnjicah. Nasproti jima je slučajno prišel strojevodja, katerega ime sem pa v resnici pozabil. Le toliko vem, da je bil Nemec in da je takrat tako imenitno po stopnjicah teletnil, ker ga je ena »šaušplarc« v svojem divjem diru preveč dregnila in se tudi ona poleg njega zvalila. Samo dve besedi sta se čuli iz dveh ust.

»Kruzetürken« in »u... se zalet!«

Mali okrogli balonček je pa urno poskočil čez njiju in hajd v polnem tiru k Govekarju. Predno se je prva pobrala in počasi pričela šepati, je bila druga že na mestu, pred strojim bogom dramatičke.

»Gspud Govekar, Vi k' ste intendant in k' me dober pužnate, k' ne de je tista uloga u dram, k' ja bama druh teden špilal, narbl zame in za moja pustava paše?«

Govekar: »Kaj, ali ni že gspod režiser to določil?«

Igralka: »Nč nisa določil, ampak so rekl, de jimate Vi beseda umes.«

Govekar (sam zase): »No, meni jih je pustil na rami, te sršene. Niti tega ni mogel sam izvršiti.« Popravil si je »cvikar« in se tudi on prekrasno, intendantično, gledališko nasmejal in dejal: »Gospica, odločevati v ulogi je težka stvar, Vaša tekmovalka...«

»Kua? ... Moja tekmovalka, sej ni za to! Sej se še prou ubrnet ne zna. Jest sm pa gvišn za to! Ona ne sme te uloge dubet.«

Govekar: »Umrite se gospica; ako je temu tako, Vam zagotavljam, da Vaša tekmovalka ne dobi uloge.«

Igralka (vsa vesela): »Oh gspud intendant, koko ste Vi golant, moj padon, habe die Ehre, na zdar fi tih gott!«

In brrr... po stopnjicah nizdol.

Sprečala pa je na njih svojo tekmovalko, ki je tudi prikrevsala k Govekarju.

»Priš namalan, prepozen s' paršautou; ti že nauš tisto rolo špilala; kar zgub' se, al pa gor' pejd, kakor se t' zdil.«

V sveti jezli je šepala našminkanka: »2 do bogadramatike.«

Seveda on niti od daleč ni skutil, da ga pride tudi ona vznemirjat in vsled tega bi mu kmalu »cvikar« z nosa zdrknil, »šaušplarc« št. 2 je bila pa že v sobi in na vsu sapo vpraševala: »Oh gspud Govekar, kaj j' res, da jest naum dubila tista uloga v ta nou dram, k' ja ma druh teden špilal? Jest, k

tko fajm pašem zajno, kua pa mišlja gspud Govekar, nej na greja. Pa še tula jem pivena. Una mrha, k' je bla prej tukil je rekla, de za nalašč u Vas sil sam de b' jo men ne dal. Te Vam čist aufrihtig puvem!«

Govekar: »Ako je temu tako, potem Vam zagotavljam, da ona ne bo igrala nikoli tiste uloge.«

Igralka: »Kis ti hand, gspud intendant, živio tejtater, moj puklon, na zdravje, gspud Govekar, serbus, adija pr Figabrit se dublma jutri, k' bo frišen golaš. Mahlzeit!«

In brrr... veselo po stopnjicah navzdol.

Pri Figabrit je bil drugi dan res golaš in tudi vampi. Ako so bili frišni, se ne spomnim. Spomnim se pa, da je bil tam Housa, Deil, Verovšek, Ineman, Govekar in Danilo, od možkega 'osobja in med njimi tudi lep de ženskega esembla. Ineman je popil svoje pivo in dejal pri odhodu: »Odbor se je posvetoval in sprevidel, da ena izmed ženskih vlog v novi drami nima posebne važnosti, radi tega jo je črtal.« Dve gospodični so postale bledi, in nekdo je poklical — vode.

Kje je Radič?

Baje delajo vsi časniki reklam hrvatski republiki s tem, da iščejo in poročajo o bivališču predsednika shlapelo hrvatske republike. Čuku se je to neumno zdelo, ker je videl z drevja, kako se je Radič v tej vročini v Evropi po ledu vozil, ter po neprevidnosti padel v luknjo, ki se je naredila v ledu. Kar pogledjte dobro čitatelj! Ču-

ka, pa ga boste našli. In kdor pošlje rešitev, ga »denunciram« občinstvu. Če pa priloži pismu še tri lirce na naslov »NARODNE KNJIGARNE V GORICI, ULICA CARDUCCI 7« v hiši Goriške Ljudske Posojilnice, mu ta pošlje v zamenjavo krasno knjigo Livško jezera, ki jo je spesnil umrl slov. pesnik A. Klodič vitez Sabladski.

PROFESOR.

»To je vendar čudno! Celo popoldne že pregledujem evropske železniške proge na tej karti, a mi zveze niso še kar nič jasne.«

Žena: »Lej ga no! To je le vzorec, ki bom po njem ukrojila obleko!«

STVARNIKOV POMOČNIK.

Ko je nedavno v nekem nemškem mestu glasbeno društvo proizvajalo na koncertu Hajdnovo »Stvarjenje«, je pri vajah in pri koncertu samem neki delavec prenašal in postavljaj stojala itd. Po koncertu je poslal društvu sledeči račun: »Tri dni pomagal pri stvarjenju, znaša 9.50 mark.«

Tekma.

Zivimo v času tekem. Vsakdo hoče dobiti svetovni rekord. Ta s plesom, ko po par dni in noči premika svoje noge po sobani, drugi zopet s tem, da si brani spanja, dokler ne ostane med spanja branečimi se zadnji in odnese lavoriko. Bajé nameravajo prirediti tekmo — tako poroča neki list — v lakoti. Kdor bo dalj časa vzdržal brez grižljaja, ta bo dobil stavo. Menda je zanimanje za to tekmo zelo veliko, zakaj v Gorici in posebno v Trstu je mnogo ljudi, ki bodo lahko z uspehom tekmovali, ker se že par let vadijo v umetnosti živeti brez jedi.

Kako bo ta tekma končala, bo Čuk poročal. Danes so zanimivi še drugi rekordi, ki so razburkali javnost in opozorili nase.

Gospica Marička Počakaj, doma nekje na Vipavskem je šla na ples v bližnjo vas, bila navzoča pri godbi in vrtenju nad sedem ur in pet minut in se ni niti enkrat zavrtela, kljub priganjanju fantov k temu. Navzoče občinstvo je burno ploskala zmagovalki in ji podelilo v dar lepo podvezo za nogavice, ki jo je neka druga plesalka izgubila.

Anica Vsepovern, nekje iz Brd doma, znana klepetulja, dnevno glasilo briških čenč. Je dne 8. avgusta počenši ob eni uri šest minut in 9 sekund popoldne pričela z molkom in je obdržala svoj sicer neukrošeni jeziček v miru do sedme ure 19 minut in 59 sekund zvečer. Dejstvo, da se je jezika vgriznila ne odgovarja resnici. Na svetovnem rekordu so ji čestitala vse Brda in ji darovali v dar vse novice lanskega leta, da jih lahko še enkrat premelje.

Urša Plut, doma iz Barkovlj pri Trstu, (drugi pravijo, da je iz Brega nekje), je odnesla rekord, ki je v današnjih časih naravnost čudež. Od pete ure zjutraj 15 minut in 8 sekund dalje do 11. ure predpoldne 1 minuta 12 sekund se ni pogledala v zrcalu. (To pa zato ne, ker je prišla ob 5. uri s plesa in je spala do 11. ure. Psi!) Navdušen fant ji je zato daroval veliko zrcalo, ki ga je odstrigal zadaj raz svojih hlač?

Pepo Pšut od Ivana, star 39 let, pristojen v Gorico, slovenske krvi, v kolikor mu ga niso komarji popili, se je vzdržal od 11. ure dopoldne (točno), do 9. ure 20 min. 30 sek. zvečer, da v kavarni Adriatico ni igral tretšet. Darilo: kozarec sveže vode, ki jo je Jožef serviral na posebnem, s cveticami okrašenem podstavku.

Vse druge tekme so političnega značaja, zato jih neradi omenjamo, kakor serija uvodnih člankov od I. do X., številke listov, ki so vzdržale brez denarja Jadranske banke etc. Pa drugič, če manije tekem ne upade.

MED KOLEGI.

Mihel: »Kolega, ko si bil zadnjič pri meni in si z menoj prenočeval, si mi pustil uši.«

Miha: »Kaj zato, saj jih nisem niti kupil, niti ukradel.«

Ne ve,

On: »Kaj ravno danes hočeš iti v dramo? Kaj pa bodo igrali?«

Ona igra »Kaj hočete?« Jaz bi že davno rada vedela, kaj pravilno prav hočem.

Vojaška.

»Dragi moj kaprolčič ti, kam se ti tako mudi? Letiš, bežiš kot črna zver, kam pa nese te hudir?«

»Oh, molči, molči dragi moj, ne vidiš, da mi kaplja znoj, kaj res ne veš še te novosti. Malu nam bo tega dosti.«

»Jaz nič ne vem, kaj se godi, kaj se bo svetov govori,« Korigedo v rokah imam zdaj.

»Konec tega je življenja, konec muk je in trpljenja, Zajašem vlak in grem na dom, oral in delal zemljo bom.«

Slečem »gjubo«, »pantaloni«, (se poznajo makaroni), in k očetu grem tedaj, če me ima radšo kaj.

Tedaj prijatelj na ves glas zapela bova jim v obraz: Na mnoga leta naj živi letnik tisoč devetstotri,

ker rešil nas je vseh skrbi, stenica naj mu pije kri nam drugega ostalo ni, le malo cunj in kup kosti.

PISMO.

Drago moj Čuk!

Ne smoš zamirt, če Te pišem, znam, da je sova lubosumna, ma ne baciliram. Jest znaš sem prau za prau z Rojana domá, tam v Trste, ma kaj češ, pr nas šrajamo taku, da se samo sebe prau duabro zastuopemo, zatu sem rekla, da bi šla u Leblano, da se bi navadla bulše in taku sem tu de nrdila. Učirej sem šla normalo huadet po Lhane, sem se misela, da bi ke grien med ledi, prej se bi navadla. Prej ko drugo sm šla v aho betego ke prodajajo pršut, zatu ke pravejo, de čluavek, ke se uči, muore iemet kšn prbulšek. Hitro ku sm pršla na vrata,

sem misela: Pit čem, pit čem. Jast sem rekla hitro: »Jest čem, jest čem,« kg sm mislela, da je taka navada za prašat jest no pit, pej menda ni taku. Tisto pupa, ko me je rezala pršut, me je rekla, da čie rečt hrusen. Poslušala sem še kaj jo šrajale z tisto gspuo, ke je rekla, da go pit, pej so taku kot do, ne sem mogla prou se prau slišat, ko puatle, ke je kanela za let uon, ke je gospodinja rekla: »Kist di and, kno frau fon doktor.« Aha, sem se misenla sama prute se be, jo pošila segurno k miedhu in taku debjela, ke je, kadu be rjeku de je bolana. Puatle sem šla mimo puošte, mimo polici, jo in še naprej in še naprej, ko sm hodila ene pu ure, sm vndar slišala ano ženo, ke je klicala z uakna suajo hčier: »Mici, Mici!« Kadar se je Mici odrezala: Kogá pa je? sem se ustavla, da bi bulše slišala in se kej navadla. Posluš, drage moj Čuk, kaku je rekla: Kam s pa diava hosen trogerje od cimetherja kso ble na vaš tiš? In Mici je odgovorila: »Not v nahtkastele so.« Znaš, de sm hmale pala v medlevo, premisle, krko bo trpelo prej, ku se bi navadla in taku, ke ne zastuopen še neč. Ja, pej nprej mude se bi te, ke je glavno mesto Slovenije. Kam se bi pej šla učit slovensko. V Graz? Kej rečeš Ti?

Te prav lepu pozdravim, In m kadar se bi kej navadla Te bi pej nisala, znaš.

Marija iz Rojana.

RAZLOČEK.

»Peter, s tabo ne bo nič. Že dve leti se učiš igrati na klavir, a ne spraviš skupaj niti najnavadnejšega marša, ki ga igra godba na trgu.«

»Seveda, saj igra pri godbi 40 mož, jaz sem pa sam.«

VIŠEK NEVEDNOSTI.

Mlada deklica v župnišču: »Gospod župnik, jaz bi se rada poročila.«

Župnik: »Pa dobro dušica, in kje imaš ženina?«

Deklica (začudeno): »Kako, kaj ga ne dobim tukaj?«

LAŠKA NAREČJA.

Nemec, ki je potoval po Italiji, se je naučil, da v Florenti imenujejo vino — vino. Iz Florencio je šel v Milan in tam je čul da ga imenujejo vin. V Bresci pa je čul, da kličejo v gostilni samo vl. Na večji čudež pa je čul v Bergamo, kjer mu pravijo samo l. Čo je tako si je mislil Nemec, pridem v kako drugo mesto, kjer ne izgovarjajo niti l, — in ne vem, kako bom zahteval vino.

ZAČITEK POKLICA.

Vajenec je bil še le drugi dan v restavraciji Oost, ki je bil navajen čitati predno so ga postregli, vpraša:

»Mali ali imate »Čuka?«

Vajenec: »Čuka? Saj se ne mahaja v jedilnem listu, to so tedaj pravi, da ga nimamo!«

VEČNI DRENİK.

Profesor (sam zase): »Res čudno! Učenec, katerega sem toliko časa poučeval, kako naj si ohrani nepozabljivost, me je pozabil plačati. In jaz si ubijam že štiri mesce glavo, kako se ta učenec imenuje.«

KITAJSKI JEZIK.

Ponikvar se je vrnil s Kitajskega. Znal je o Kitajski ravno toliko, kakor prej. Njegov prijatelj ga vpraša:

»Tedaj si bil v resnici na Kitajskem?«

»Seveda!«

»In si se naučil tudi Kitajsko?«

»Gotovo!«

»Kako se pravi drevesu?«

»Tam.«

»In dvema drevesoma?«

»Tam-tam!«

»Čudno! In ako je cel gozd dreves?«

»Cel gozd dreves? Tem se pravi: Tam ta-da-ram, ta-da-ram-tam-tam!«

DVOJNI USPEH.

Lojzek: »Danes sem zabil žebelj na stol gospoda učitelja. O, ko bi ti vedel, kako je skakal!«

Janezek (ribaje si ročici): O, kako bo to lepo, par dni no bo mogel sestiti.«

Lojzek: »Jaz tudi ne, odgovori klaverino ter se z obema ročicami potipa od zadaj.«

NAŠI MALČKI.

Oče: »Cemu jokaš, Slavko?«

Slavko: »Mama me je natepla in dejala, da sem brezobrazen potepin.«

Oče: »Mama ima čisto prav; saj si res potepin.«

Slavko: »In rekla mi je tudi, da kadar odrastem, da postanem tepec, kakor ti...«

NE VIDI PRAV.

»He, čuješ, ti imaš pa krivo nogo.«

»Ne, ne, ne vidiš prav; nogo so ravno, le hlače so krive.«

Ribničan Urban.

Jojmenes rajsi! Sm tu jet tuo rajžo z našga jemenitnega majsta čes Cirkeno, Duobec jen Brovnico u Iblano nudoje prijatle ne Terezijo cajsto uobjeskat, k' na vajm, če so se vsi žive, al mrtvi, k' našga Jirja pozirajo, k' nã krijetah ze štrk ulajče, pa najsm utjegnu, zetu k' so me ldje povajdale, de se tam pr vas spjet najveje lieđu godi. So djale, de tam pr vas, se šišo nehče ne nuore zežgat, zetu k' so uod prevelike lakote, ves fajercajh pojajle. So djale, de po cajstah jen u šišeh ldje sñhe fajfo kadijo, k' najmajo fajercajha. Oh buge ldje! Pa je blu rajs' loku, prou gvišnu. Jest k' sm usmñlenga želuodca, sm kar precej ko še. U an žakel sm du guobe jen kamlno ze užgat. Svajt je ratou heđu nuobel, jepi je tam še tiste fajercajh poju, k' je jenu rdječe kapee. Pa sm grñntov jen rajtou, de b' blu duobru vseh vas sekulirat ze uoginj, zetu sm kar brš šu vam ne pomagej.

Jen heđu je nicalu. Samu dva dni sm blu tam pa sm žje vidu, koku ne te vjelkem place ne tlaj čepijo, pa lajs ob lajs drgnojo jen kamen s kamnam toučejo, ze fajfo pržgat. Ampek anem se je tu fržmagalu, pa so njene uobtožili, de dajlam kolkulrečo z muojo krajnsko künštjo. Jen naj duoste majnkalu, de me najso zepri. I mi, pa sm jo muogu kar čes Kras čez Čezano pobrisat. U ane vasice sm štrk küpu ze kravo prvjezat, pa koker sm do Čezane pršu, me je an gepud, k' ga še uodprej poznah, ze vrat prju, pa je djau, de naj trajba neč zenirju u Čezano. Je gvišnu maku künšten, k' je mislu, de se s štrikam nemajst s štango mjeri. Pa me je tu kar živga požrt, pa po šipe poslat. Jest se pa najsm plistu, ampek sm me štrk pod nuge vrgu, puotlej sm pa še po an cvek šu, pa po šajfo, pa sm vse njemi šjenkov, zetu k' sm vajdu, de buo himale nñcov. K sm pa neprej prt Postuojni šu, je tuolku ránkumobilu ze mano prletejlu, de strahi. S prva sm mislu, de njene lovijo, ampek me najso. — Aden m' je povajdou, de aden druzga lovijo. Ne amne klance je aden ven pou pa toku nezarajnsku kričou, de buh nes vare. Je djau pomagajte, pomagajte! Je zekaj kriota ti buom pomagou, sej ti najsm jest ukazou toku drdet z ránkumobilom. Počase H šu, koker jest, pa nje bi pou. Kar lježi tam, kjer si kriota, km djau, sej naj trdu, sej je duoste praliti. Jest sm pa kar hještru neprej počasi šu, pa najsm uobenkret pou, prou do domu. Ruobe najsm jenu, zetu sm muogu jet. Keder buom pa spjet zečjev, vam buom žje povajdov.

NA KVESTURI.

Prignali so ga na kvesturo in komisar ga je vprašal: »Od česa živite?«

Aretiranec (komedijantar): »Gospod komisar, jaz žrem oglje in glaževino, in pijem petrolej.«

Uzmovič pod strop

Uzmovič Miha dobro to vé, kje se najboljše ure dobé.

Vetrilne v roko, hitro na delo, to brez skrbi še bo se živelo.

To je malenkost vrata odpreti, tiho po prstih naglo začeti.

Ure na mizi svetle ležijo, Miha očee v temi iskrijo.

Stegne se roka, ali oj vraga, kaj je storila urarska nesnaga.

Nekaj ga sune, kvišku ga dvigne in kot na vzmetu ž njim pod strop švigne.

V lipu se tistem urar sam prikaže, oh to se on smeje, oh to njega maže.

Dolgo ni Miha pod stropom potil še, knalu je v ječi za vse to jezil še.

Iz Borjane.

a pijancth in gostilnah.

Pri nas v Borjani je mož, ki pijani se cele dneve in cele noči.

On ga srka, du se nutrka, potem pa na cestl in v jarkih leži.

Pri studencu začne, da želje lačne se mu vsaj malo za hip ohladé.

Nato k tržanki ženó ga franki, ki v žepu hudo preveč ga tiščé.

Nato v kavarno v zavetje varno, saj luč tam brli po cele noči.

Kar ven iz jame botljo vzame, če dosti ni ena pa dve ali tri.

Še malo čaka, dobi tobaka, frakelček zraven, to se že vé.

Tja do Gorjupa skoro ne upa, brez lire v dno žepa, to težka mu je.

Za danes konec, ker vina lonč je spravil mož že pod svoj klobuk.

Naj drugič čuva se, da ne oključa gu zopet ta poredni Čuk.

MIGLJAJ.

Mlad mož sedi s svojo nevesto v vrtu in se divi čudovitemu večernemu razgledu:

»Poglej, Avgusta, čez jasno nebeško sinjino plava obláček, veterček se igra v grmovju z listjem in valčki trepetajo na vodi ob restavraciji — tega se ne morem do sita nagledati.«

»Veš, Viljem, jaz se niti ne maram do sita nagledati, raje bi se hotela enkrat do sita najjesti.«

Pozdravi vojakov.

IZ SPEZIE.

Na pašti je marsiktera muha, ščurek gleda včas' iz kruha, iz morske vode je kofé, človeku v peto gre srčé.

Pozdravi slov. fantov od 8. polka težkih topov. — Rudolf Škalln. Kobarid; Cuder Matija iz Soče; Malič Jušt iz Mirna; Zalar Andrej, Hrašče; Miljavec Andrej, Orgar; Fortunat Ivan Kamno; Grahl Slavko, Kobarid; Črnuta Alojz, Gorenji Log; Sulln Andrej, Bovec; Klavora Alojz, Soča; Martinč, Renče; Ostrouška Miroslav iz Kouma; Trkman Franc, Podkraj; Perrot Anton, Sesljan; Lapanje Andrej, Cerklno.

RAIBL.

Mnogo pozdravov z vojaških vaj pošljamo vsem prijateljem in prijateljicam alpini od 9. reg. 74. comp. — Smo na visokih koroskih gorah. — Demšar Ernest iz Idrije; Hladnik Jožef, Col; Mikuš Jožef, Planina; Čekovin Andrej, Senožede; Zalar Jernel, Senožede; Božič Anton, Labonja v Istri; Hrvatín Anton, Starod. Istra; Rupnik Matej, Landol pri Postojni; Čaudek Franc, Prem; Černigoj Alojz, Otlica; Vidmar Franc, Otlica; Blažka Fr., Otlica; Bratina Alojz, Otlica; Vatovec Anton, Prem; Forjan Franc Hrušica, Istra.

IZ REZIJE.

Pošljamo lepe pozdrave Čuku in vsem našim starišem, fantom in dekletam iz Rezijanskih visočín od 9. plan. polka, kjer smo na orožnih vajah na visokih hribih do 2800 m in pijemo vedno snežnico in ne maramo za nobeno deklico, dokler ne pridemo do nje. — Leban Franc iz Stanovišče; Hosnar Matija iz Boveca; Vertelj Jožef iz Trente; Kverk Florijan iz Trente; Kverk Adolf iz Trente; Kravanja Andrej, Soča; Klavora Alojz, Soča; Bizjak Albert, Čezsoča; Komac Anton, Čezsoča; Kaus Ivan, Čezsoča; Arčon Anton, Renče; Jereb Tomaž, Gor. Trebuša; Skok Franc, Lokve; Marušič Jožef, Opatjesela; Pahor Ferdinand, Strmec; Črnuta Matija, Log; Kovač Andrej, Log; Mlečnik Ivan iz Dornberga; Vizintin Alojz iz Dornberga; Vodopivec Alojz iz Dornberga; Pelicon Franc iz Dornberga; Sinigj Alojz iz Dornberga; Plesničar Pavel, Čepovan; Gorjup Feliks, Čepovan; Cotič Franc, Orehovlje; Kramar Jožef iz Borjane; Peršič Anton iz Sempasa; Batič Anton iz Sempasa. — (Čuk se zahvaljuje za poslano planiuko. Hvala lepa!)

IZ TARANTE.

Po dolgem času, Čukec ti, danes spet med nami si. Dovtipov tvojih velik smeh razlega se po vseh kotéh. Pogum in le tako naprej, iz tebe bo še enkrat kej. Ko prideš spet v domači kraj, vsemi fantom bi povedal naj: naj pride sem k nam letnik nov, da mi odidemo domov tu pašte šute bo obilo in morske vode za kosilo.

Slovenski fantje pri ital. vojni mornarici v Taranti. Pozdrave Slovincem in Slovenkam. — Smilovič Karlo, Tupljak; Petercol Domenico, Stlujano; Doz Emiljo, Umago;; Babič Anton, Cepič; Bubulič Jožef, Cepič; Karlič Anton, Tupljak; Brajuka Jožef, Oradinj; Knapič Berto, Albona; Spačal Stanko, Kostanjovica.

IZ PIEMONTE.

Pošiljamo pozdrave vsem Slovenkam in Slovincem slovenski mladeniči pri gorskem topništvu v Piemontu: Reničelj Maks, Povir; Pahor Franc, Vale; Caharija Izidor, Nabrezina.

IZ AOSTE.

Pozdravljamo tebe, dragi Čuk, in vse naše stariše, brate, sestre, prijatelje, prijateljice in tudi letnik 1901, kateri je tako hitro pozabil na nas paštašutarje. — Menart Andrej iz Odoviča; Lavrenčič Anton, Bistrca; Cvetan Ivan, Lovrana; Čendak Iv., Golac; Pinter Alojz, Števerjan; Martinuč Jožef, Renče.

V PREJŠNJIH ČASIH.

Potnik, ki se je imel ustavit na mali postaji, na kateri pa vlak ni ustavil: »Čujta, sprevodnik, zakaj ne vstavi tukaj vlak, jaz moram vendar izstopiti.«

Sprevodnik: »E gospod, to je tako: Strojvodja je dolžan krčmarju 20 kron in radi tega vleče naprej.«

MOČNA HIPOTEZA.

Enkrat je bil en kralj. Ta kralj je imel svojega dvornega tajnika, ki je tudi v njegovi navzočnosti podpisaval listine, ako si je on nos brisal. Nek večer, na prehodu pravi kralj: »Nocoj je precej hladno. Skoraj bi imel potrebo površnika.« Njegov tajnik pa je takoj pripomnil: »Moram opozoriti Vaše Veličanstvo, da bi morali reči v dvornem jeziku: Nocoj je hladno. Mi bi imeli potrebo ogriniti površnik.«

Kralj je molčal in šel dalje. Nekaj dni pozneje pravi kralj tajniku: »Danes moramo plačati krojača, ki je napravil naš površnik.«

»Jaz že ne,« je urno odgovoril tajnik.

»A tako,« pravi kralj, »kadar se gre za obleči površnik, ga nosimo skupno, a kadar ga je za plačati, ga moram plačati sam.«

TA JE DOBRA.

Učenec. Mojster, jaz sem imel čudno sanje. Sanjalo se mi je, da sem padel v gnojnico, Vi pa v sod medu.

Mojster. Tvoja sreča, da jaz nisem padel v gnojnico.

Učenec. Ne, ne, ne bi pustil, da bi moj mojster padel v gnojnico. Toda sanje še niso pri koncu. Potem sva namreč drug drugega — oblizala.

TUDI VZROK.

»Umij si ušesa, ali ne vidiš, kako si umazan?«

»Ne bom se umil. Če me učitelj vidi takega, me ne pri-me za ušesa.«

Kateri zmed obeh je mož.

Mož in žena sta se pričkala. Ona kriči šramolilno nad njim: »Iz vsega je razvidno da ti nisi mož!«

On: »Se razume, od istega dneva, ko sem te poročil, si ti mož!«

IZ KOBILJA.

Predragi Čuk,

Ker sva prijatelja Te opozarjam, da ne hodiš v Kobilja. Če pa prideš boš gotovo tepen! Zakaj pa se zaletavaš v kobiljska dekleta po nedolžnem.

Res je, da so hodila na most, a sedaj ne hodijo več; zdaj hodijo na kose Fabijanove njive.

A Ti si gotovo želiš pojasniti, zakaj hodijo iz vasi?

Dobro, povem Ti!

Kakor že veš, se kobiljska dekleta rada ženijo, še bolj pa možijo. — Zadnje bolj po redkol! A fant mora biti iz tuje vasi.

To pa kobiljske fante jezi. Zato so sklenili, da vsakega fanta nevaščana pošljejo domov po »šupi« brezplačno.

In tega so se zvale dekleta, zato hodijo čakati ali loviti fante na most in še bolj daleč.

Ali nimajo prav?!

Te pozdravlja

Cio Vidu.

VSEGA JE KRIV.

»Kako ti gre kaj Maks?«
»Z menoj gre slabo. Vsega sem jaz kriv. Vedno sem samo tepen. Enkrat me nabije mojster, drugič mojstrovka. Če mojstru ne plačajo računa, sem tepen jaz, če se mojstrovki prismoji mleko, sem zopet kriv jaz.«

»Ali si bil danes že tepen?«
»Seveda sem bil. Mojstrovka je dobila dvojčke, mojster je bil ves iz sebe in me je nabil. Tudi tega sem bil jaz kriv.«

GALERIJA.

Pri neki predstavi je dajalo občinstvo na galeriji precej glasno duška svojim čuvstvom, da se je oglasil neki gospod v parterju:

»Mir tam zgoraj, ve teleta.«

Nek glas mu je odgovoril: »Tu zgoraj je seno, živina je spodaj.«

Pravijo.

Pravijo v Gorici, da pri neki ugledni stavbeni tvrdki merijo deske s špagom namesto z metrom, potem takem bi se priporočalo vsem trgovcem metrov, da se požurijo s razprodajo metrov, da jim v zalogi ne zaostanejo.

Pravijo, da pri plesu na Rojcah so nekateri radovedneži postavljali lestve za godbeni oder da bi lepše slišali godbo. Čuk jih je videl.

Pravijo dalje, da prireditelji plesa na Rojcah so bili sami mladeniči in sicer od 40 let naprej plesali so sprvega, da je bilo kaj. Ko bi Čuk torej vedel o tej prireditvi, bi gotovo šel plesati sprvega.

Pravijo, da imajo že več časa samo »moški zbor« v Drežnici; fantje, le tako naprej!

Pravijo, da imajo drežniški pastirji veliko skrivalnico za rešiti. Veletrgovec iz Kobarida — je na izletu izgubil žepni nožiček in naročil vsem pastirjem, naj ga iščejo; kdor ga dobi, naj ga nese v Kobarid, kjer dobi primerno nagrado, ker nož stane skoraj tri lire.

Pravijo, da imajo v Drežnici novo cerkev, pa Čuk tega ne verjame, ker je videl, da ob nedeljah s hrbtom podpirajo zidovje stari možički; ker mladim tega ne zaupajo.

Pravijo, da so Vipolčci z Medanji sklenili trgovsko pogodbo za izvažanje zelenih žab. Iznašali so celo umetno orodje za jih loviti. Temu orodju pravijo čema. Promet se začne koncem avgusta.

Pravijo, da v Travniku pri Smartnem stāvajo fantje, ker se ne hodijo ženiti; Dekleta pa se že bojijo, da ne ostanejo za tete.

Pravijo, da štanjsko društvo, dobro deluje; Pevskih vaj ni od novega leta, knjige so deli v »šparka so«, članarino polura gospod Nobe-den, ključ od društvene sobe hrani gospod Bogvečko, časopise sprejema in čita gospod Nikoludineplačal.

Pravijo, da sedaj vodi pevske vaje štanjskega društva g. Gulčev Petelin. Zbor so deli v moški in ženski ter oba skupaj. Znajo že dve pesmi in sicer »Kikiriki in Kokodak.« Le ju naško naprej.

Pravijo Grahovci, da »Čuk« ni nič več vreden, odkar niso onj več v njem.

Pravijo štanjski fantje, člani društva, g. predsedniku in odboru, da je že dovolj spal, naj gre na delo ali naj se pobere.

Pravijo, da bo nekaterim Hrastovskim ženicam treba kupiti »žabco« za na »gollo«, ker sicer je nevarno, da se im preveč »znuca«. Baje so že naročene in so angleškega sistema.

Pravijo, da je mlad gospodič iz Praprota nameraval poslati dve Praprovlji v protokol, pa se mu je — spodrsnilo.

Pravijo, da se s prihodom novega bankirja ustanovi v Razdrtem Banka de Roma-no. Najbrže že tekom 14 dni.

Pravijo, da so svetovnoznane plesalke iz Nasirca in iz Krvavega potoka iznašle dne 12. avgusta na Pesku nov ples, ki se bode uvedel po vseh svetovnih plesiščih; v prihodnjem letu se mislijo same udeležiti pariških plesnih vaj.

Pravijo, da šiva neka šivilja v C...čani po zelo konkurenčni ceni. Priporoča se jo vsem Čukovim bralcem.

Pravijo, da so opustili Gročanci veselico radi prevelike burje, ki se je neusmiljeno zaganjala v ženske frizure in krila ter s tem povzročala neprestano bliskanje.

Pravijo, da so imeli na Pesku mesto veselice »Ringelspil« na veter, na katerem je imela priliko tamkajšnja gospoda razkazovati svoje elegantno perilo.

Pravijo, da bo vojska, ker so na Koritnici skopali več strelskih jarkov čez cesto.

Pravijo, da bi bila veselica gasilcev na Dovjem na Gofenjskem 5. avgusta boljše uspeha, ko bi bilo vodstvo veselice manj skrbelo za razsvetljavo in bolj za zabavo mladih deklic. Tako pa je bilo plesišče ves čas bajno razsvetljeno, dekleta pa so se kljub temu dolgočasile in trpele neznošno žejo; ni bilo pravega uspeha, če tudi je bilo svečk vedno dosti na razpolago. Gasilci iz Monstrane so se menda zato vdeležili veselice v tako častnem številu, ker je godba igrala tako krasne žalostinke. Videl nekdo, ki se je vračal s Triglava.

Pravijo, da pevsko društvo iz Gorice nad Železniki namerava prirediti izlet k Savici v Bohinj. Ker društvo še do danes nima imena, upajo člani da ga ta dan gotovo zaslužijo.

Pravijo, da nameravajo sužidska dekleta ustanoviti žensko kolesarsko društvo, da se udeležijo kolesarske dirke, katera se bo baje vrhila pod Matjurjem iz Sužida do Sobica in nazaj.

Pravijo, da Ocizeljaska dekleta niso mogla iti nasproti zvonovom, ker so bile še trudne od plesa v Črnolicih in pa niso imele časa, ker so si napravljale frizuro pod lipo.

Pravijo v Sužidu, da so ustanovili visoki red lisičjega repa; katerega poljejo Čuku, da bo odlikoval one dopisnike, katerih dopise požre njegov koš.

Pravijo kobaridaki fantje, da imajo sužidske čete zelo majhna okenca, katera so zelo neugodna za ponočne aventure. Natanljnejše informacije o tem žalostnem dejstvu daje Paulč.

Pravijo v Kobaridu, da je postal Rudelč ribolovec. Baje misli postati specialist za »Backfische«, ter hodi pridno lovit ribice na karamelice na Srpenco.

Pravijo v Kobaridu, da akcijonarji firme Mačič & kužini ne hodijo v Vlado gledat »Ajde«, ampak zahajajo raje v kinematograf, kjer jim zelo dopadejo predstave »alla pecorina«.

Pravijo, da je vipavka cerkvena ura futuristična. Ne moreš in ne moreš jo »pogurati«. Ko se jo žel zadnič zjutraj ob osmih Čuk hladit »Pod akalo«, je kazala pet minut čez eno, in ko se je vršal zvečer uživajoč ves dan dobro Korletovo pivo in sit brijljanja Vipavcev, je »zopet kazala 5 minut čez eno. Čuk ni vedel, ali se je zmečalo njemu ali vipavki cerkveni uri. Bolj verjetno je menda pač, da je ura futuristična.

Pravijo, da bo vlada izdelala poseben zakon glede kopalnih oblek za prihodnjo sezono. Predloženih je že več načrtov; figovo pero je že vnaprej izključeno. Na goloto telesa pa bo razpisan davek in sicer na kvadratni centimeter. Višina tega davka še ni določena, ker še niso sestavili posebne komisije v to. Med lepoticami kopalšč vlada radi tega silno ogorčenje.

Pravijo, da se bo vršila velika slavnost v mestu Cuzli. Pričakovanje tega dogodka je neznosno.

Pravijo, da so veleobrtniki v T. Lomu naročili 80 vagonov makaronskih cevč za napravo vodovoda iz Ogrščka v Veliki Vrli.

Pravijo, da pri Puterlih pri Ajdovščini otroci nekaterih družin nimajo ne očeta ne matere, sirote, so brez starištev in brez vsakega nadzorstva. Tako si misli Čuk na palci, ko jih vidi vsak večer razgrajati med 9. in 10. uro po vasi, postajati pred bufetom kjer pomagajo pijanim gostom peti, se jim smejejo ali jih celo zmirljajo. Nekatere deklice znajo tudi že, na sprehod idoč parčke v govoru in obnašanju izvrstno posnemati, njih govor poslušati in jim delati svoje dovtipe, se na postaji po peronu šetati in tako dalje.

Pravijo v Šturjah, da bodo za časa velesesja v Ljubljani napravili dve brezžični postaji, zveza med zgornjo Siško in Šturijem, da bodo pospešili prenašanje novic in lažje šturskih klepetulj.

Pravijo v Šturjah, da v Snici pod kostanjem sklicuje društvo postopaveč kongres, zadevajoč se pijače in dela, s sledečim programom: 1. Pije naj se odslej naprej vse, kar teče, samo kolomaze ne; 2. Dela naj se vsa odklanjajo, samo sedenje v senci naj se pospeši; 3. Člani naj pridobivajo novih članov, da bodo društvo dovolj močno za izvojevanje svojih pravic proti delu in za pijačo.

Pravijo v Ljubljani, da komaj pričakujejo Čuka na palci, da si bo od 1.—10. septembra ogledal velesesjem, posebno pa veselični prostor od 21. ure naprej, kako se bo tam pilo. Dragi Čuk ali za časa sejma velečuk. Ako bodeš slabo videl, pridi v strojnico, da Ti izposodimo čno 1000 vatno žarnico, da bodeš boljše videl. Kar boš videl objavi po priložnosti v Velečuku.

Pravijo, da Sempolajski fantje in dekleta ker je že navada da ostane vse v vasi, so se že vsi zaročili po dogovoru na prihodu novih zvonov za omožitev. Ker pa od zvonov ni ne duha ne sluha, so zopet ločili zaročitev.

Pravijo, da hodi Tolminski hrivec po krčmah svojo klientelo lovit, ter nabira »spotoma peno od pive, za mazati brade. Včasih se pa zmoti in vse po grlu požene. Ob hudi vročini brije ljudi celo v krčmah, zato so navadno še bolj kosmati kot prej.

Ena iz Štanjela.

Janez in Šocia.

Socia (ves preplašen): Ti, Janez, počakej nu nimam — muoja krava je jemla snuči zgorej zube, zdej jih pa nima več.

Janez: Keku hudiča, sej....

Socia (ga prelihti): Ali jih je požrla al' kej je žena rjč.

Janez: Ma kej si pr strieli neumen, al' kej tje; sej nima nobena žvina gor zube.

Socia: Ma muoja krava....

Janez: Pejt sem, boš nu vidu tizga uala, če ima gor zube.

Socia (privabi k sebi vola ter mu pogleda v gobec): »Jh ni-

ma, ma tu je vou, in moje je peč krava.«

Janez: »Pejma pa kešno kravo pogljidef.«

Socia: Zdej grej Biebreva. Uoga siuka, na, na, na. (Prime kravo in ji pogleda v gobec). Ma, td ta nima zube gor. Keku pej, de jih je muoja jemela gor. Al' sn duobru vidu.

Janez: Gvišnu.

Socia: Oh ma sm se ustrašu.

Janez: Pej prou zestunj.

Socia: Ja, ja. Z Bugm.

Janez: Z Bugm.

Pravijo, da bodo imeli v Slavini 2. septembra ognjegasci velikansko veselico in ljudsko žrtje. Na programu so kranjske klobase in Gržinova šunka. Vrhovni poveljnik, narodna korenina, pa bode v imenu požara imel en kilometer dolg govor; v katerem bode razvil svoj moderni nasvet cell občini in ognjegascem. Na prvi točki je, da se namerava uvesti služba ognjegascov tako, da bodo »špricali« hiše že 24 ur prej nego začnejo goriti. Druga je pa ta, da ni dovoljeno na veselici nikomur niti iz revolverjev »špricati« ljudi, ki še ne gorijo za sivo rumenimi znaki. Užitek bo tak, da bo Dekleva samega veselja telegraf polomil in Milan očali zažgal. Kdor ne veruje, naj se pride prepričat, če ne bo pa zgorel. Škoda, da bo Čuk ta čas v gozdu.

Pravijo, da je postal »Mali list« avstrijski žandar, katerega članki so najbolj znanstveni in rodoljubni v tem; da po Lasčakovem sistemu »denuncirajo« trpeče slov. učiteljstvo.

Pravijo, da nameravajo Čadržni o pustnem času ganljivo počastiti Evi no hčer s tem, da jo slovesno pripeljejo skozi vas, kjer se bodo najbrže pece tudi »litanije hudočnih žena.«

Pravijo, da rojanski srednji zvon je zadet na polovico mrtvo udno, ker zastava sv. Mohora je zgubila napis v slovenščini.

Pravijo, da se nahaja v Ajdovščini egiptovski profesor št. 2, ki pa ne pove prihodnosti, marveč pripomore z egiptovskim masiranjem potom električnih hrušk, da postanejo »krepkani« psi konji; mrtvi Lazar, Španski kralj; padli vojaki, koprive; kurje-

očesa, kosmate očesa in mnogo drugih neznanskih čudežev po zdravniškem receptu. Aparati v to svrhu so dobijo v glavni električni zalogi, nasproti tovarne, na večno mokri cesti.

Pravijo, da sva jaz in kumpare Pepo, povedala Čuku, da nameravajo kazelske punce sfrčati čez lužo, raj di.... (ne spominjan se več!) Jaz pa pravim, da je dotični, ki pravi, da sva jaz in Pepo to Čuku povedala, pa naj si bode Peter ali Pavel, še precej velika klepetuljal. Po mojem mnenju, bi bilo najbolje jezike takšnih gobezdalastih klepetulj posoliti ter jih v sodčkah konservirati! — Fant, ki si je kupil »botuone«.

Pravijo, da so stočili v gostilni pri Novakovem v mlinu toliko vina, da ga nimajo več niti za sedem dolcenskih fantov?

Pravijo, da so se na Slapu pri Vipavi zelo drago plačevali prve breskve »amsdeh«.

Pravijo, da so nekateri na Slapu spomlad kričali, da bodo grozdje oklatili. Sedaj menda tega ne bo več treba.

Pravijo, da se je v Vipavi na sv. Peter in Pavel tako gromovito vsklikalo, da se je kar tresel sivi Monte Re.

Pravijo, da so v Ložah tako elegantne gospice, da se ne sramujejo niti čikov kaditi, še manj pa vinca piti.

Pravijo, da je podraški dopisnik, kateri je napovedal semenj deklet najbrž tudi sam križem videl, drugače se ne bi zmotil kar za par dni.

Pravijo, da Vrhpoljski izobor društveni dom vrlo napreduje z zidanjem poslopja; kamenje je izgotov-

ljeno pesek in apno se še ne ve, kje se ravno sedaj nahajata še, le lesa še raste, in pravijo, da še ni prava ura bila zato, da bi ga podrli. Ali ura res še ni bila v Vrhpoljskem zvoniku, odkar so v njem novi zvonovi, torej počakati bo treba, da najprej ališijo ura iz zvonika; nato bodo skličali odbov, da v seji presodi in ukrene vse potrebno, če je res prava ura bila, za podirat les, s katerim se bo šele gradilo poslopje društvenega doma. — Kako — in kdaj bo to, Vam bo že poročal Čuk, ki pride še sam gledat te lepe priprave.

Pravijo v Podragi, da se še sedaj ni poleg vihar ogorčenja radi dopisa o semnju. Če se vsa stvar hitro ne ruši, utegnijo nastati hude posledice za »Čuka«.

Pravijo, da so v Podragi val zato, da se zgradi nov most čez Močilnik. Lo v tem niso val edini, kdo naj prevzame stroške gradnje — občina, država, ali pa — »Čuk na palci«?

Zadnja skrivnica.

Maričko je dobil Vincenc Gorišek, Ljubljana in nam jo poslal s pripombo:

Lepa je gospica Marička čez in čez, zato pa hotel vzeti sem zase jo zarca. Dolgo kiko ima, široka je kot bas, a mi nekaj pravi moj notranji glas. Ko je okrog hodila staknila brž je kaj... zato ti jo pošiljam v kuverti koj nazaj.

Gabrijel Prezelj iz Podmelca jo je zasolil:

Dobil sem te, Marička a pošljem te nazaj. Ker ljubša mi je knjižica kot tvoj »širendaj.«

Prinčič Jožef iz Medane našel Maričko pa nič povedal. — Jakomir Slavko iz Štanjela nam jo je takolo zakrožil:

Preljubi Čukec moj, Maričko na nazaj, in bode srečan s njo in vživaj z njo svoj raj. Saj zame je presuha, prav tako je kot muha, kot mravlja je čez pas, se zdi, da ji je mraz. Klobuk vrh las stoji, kot njen da bil ne bi, prekratki so lasje; kdo jih ostrigel je? Da jo ne prime glavobol, dam limon za lire pol, in še zraven osem lir, da imam pred tabo mir.

Mariča Spacal, Kameno je tudi našla Maričko. — Andrej Breaka, Radovljica je pa povedal:

Prosim, dragi Čuk, ne delaj nam teh muk, lepo vse razložite, po svetu razpošljite. Da prijatelj ti bo vsak, pameten in pa bedak, ne bo helil si glavo več z uganko težko to.

Pepi Dakskobler, Hom v Podmelec, pravi, da je še mlad, pa je vendar šel iskat Maričko, jo je dobil in jo nam tudi poslal. — Šuc Milan, Komen pošilja Maričko, ker jo ne more prinesiti osebno, (dasi bi jo morda rad, a tega se pove.) — Svinčič Davor, Matulj je našel Maričko, ki je šla na letovišče. — Iz Knežaka smo prejeli:

Marička je v Knežaku bila, s fanti je okrog hodila, zdaj jo pošljemo nazaj, še naj se oglasi kdaj.

Albert Ravbar iz Komna, nam pošilja »najdeno Maričko v pisnu, ker jo ne more pripeljati osebno.« — Slavica Terkuč, Njivice, je šla iskat Čukovo prijateljico Maričko in mu jo je poslala nazaj, da ta ne bi preveč jokal po nji. — Ivan Pervanja, Trst, je toliko časa tekal po »bošketu«, dokler ni dobil izgubljene Maričke; a je Maričk še dovolj v »bošketu« ostalo. — Štepančič, Renče, je Maričko dobil, a jo ni hotel obdržati, ker je preveč poskočna. — Angela Gregorič, Opčina: »Se vidi, da si možkega spola, ker imaš vedno opraviči z Maričkami. Iskala sem jo radi lepe knjige, raje bi bila poslala kakega fantaa. — Evo enc:

Gospodine Radić, kam si se izgubil?

Gospodine Radić kje si?
Zdaj vse se razburja
ko v hipu neurja,
vse išče vse skače,
napenja si hlače,
napenja zenice,
pobija stenice,
po podu prah briše
in vendar ga ni še.
Kam šel je za vruga,
on, reč za nas draga;
gospodine Radić
usmili se nas.
Vse smo prevrnili,
vse kote staknili,
prevrgli blazine,
da žalost nas nime,
odprli omaro,
perilo smo staro
do dna preložili —
za postelj poščili.

Nikjer je ni zgage,
za nas tako drage;
gospodine Radić
usmili se nas!
Še smo si v možgane
navrtali rane,
in misli se krešejo,
v časnikih plešejo;
baje je na vasi;
le svinje tam pasil!
a to le nas peče,
kdor tole izreče
sam videl ga ni še,
znoj s čela si briše.
Gospodine Radić,
usmili se nas!
Spet verzija druga
(o, da bi te kuga!)
da šel je na Dunaj,
republike zunaj

ni pustil, to vé se,
celo še dobé se,
trdé skozi skozi,
da tam on se vozi
moško v vrtiljaku
na starem gosaku;
gospodine Radić,
usmili se nas!
In potlej spet ena:
mordá ni zgrešena,
da je na Angleško
on šel po tepežo
in v megli se skriva;
to stvar je kočljiva,
zapeljal bo Škote,
ubože sirote,
Angleže prevaril,
z republiko udaril;
gospodine Radić,
usmili se nas!

Gospodine-Radić!
Vsa javnot, glej, stoka,
in kliče, vse joka
in vsi časopisi...
Če skril se nam nisi,
povej nam pošteno,
povej nam vseeno,
če skrit si, kje bivaš,
poletje sam vživaš,
bi radi te imeli
med sebe te vzeli;
brez tehe umreti
nam je, ne živeti,
to jok nam spričuje,
iz listov se čuje,
ki s tabo se mažejo,
ogibajo, lažejo...
Gospodine Radić,
usmili se nas!

Evo, tu ti je Marička,
naj je Kastavka ali Čička,
Kraševka alpa Beščica,
samo da so lepa lica;
če jo bo kateri snubil,
pošlji mi, kar si obljubil,
samo gledaj, da boš prov
tako napisal moj naslov:

Anton Čandek, Janeževo brdo, Berdo S. Giovanni, Monte S. Giovanni, pošta Prem, Primijero, Primiano, žel. postaja Kilovče, Kilinbrek, Monte Kilovi, Monte Fredo ali «molte v sredo.»

Perčič iz Šempolaja je našel Maričko in jo pošilja. — Ivanka Puczi, St. Vid pri Vipavi je našla Maričko med drevjem stoječo. — Ribnica. «Našli smo Maričko, a jo ne moremo osebno prinesiti, zato jo pošiljamo po pošti.» — Janez Gregorčič iz Drežnice je poslal Maričko s pripombo: »Gospodična v nahrbtnik kuka, če je kaj vina, da se ga usuka.» — Jos. Šuligoj, Tolmin: Maričko sem dobil, a je tudi pri

nas dovolj takih Maričk, ki se rade izgubijo, zato jo pošiljamo nazaj. Štubelj Danilo, Trst: »Ker uobemu Marički ne morem do živega, sem si pa tvojo ogledal. V levem kotu na glavi stoji.« — Dalje so Maričko še našli, a nič povedali: Ivanka Abramič, Narodna tiskarna; Ivan Rubinaš, Gorica; Milica Kravos, St. Jakob; Danica Kerševan, Stanjel; Vek. Kovčica, Col. Mirko Fon, Tolmin; Boris Lusnar, Opatija; Kete Franc, Dolenje; Albina Rebula, Salež; Alojz Zbogar, Kanalski Lom; Ivan Murovec, Poštalje-Čepovan; Bobek Pavla, St. Vid, Tonči Ličan, Il. Bistrica; Miklavc Josip, Barokovlje; Marjeta Faganel, Ozelj; Franciška Strukelj, Lom Kanalski; Marija Močnik, Kopršiče; Marija Razpet, Straža; Cerklje; Kodrič, Ribenberk; Marinič Jožef, Vedrijan; Ljudmila Vogrič, Trbiž; Gabrijel Pregelj, Podmelec; Drnovšček Anton, Krasno; Mihael Surina, Pasjak; Josip Peternelj, Straža; Cerklje. — Maričko je našel: Slavko Zagar iz Srpenice.

Prav so rešili: Josip Nardin, Vogersko; Srečko in Nada Repinc; Ema v Sežani; Fran Belingar, Ravnica 3, Grgar.

OPROSTITEV.

Jožek je prišel domov in je prinesel zopet šolski zvezek poln grdih madežev.

»Oče«, je dejal, da bi se opravičil, »danes je sedel v šoli poleg mene majhen zamorček, ki mu je tekla kri iz nosa in mi je zvezek tako onesnažil.«

KOKOŠJE GNEZDO.

V šoli je izpraševal učitelj dečke, kaj bi storili, če bi našli gnezdo jaje. Eden je dejal, da bi jih popil, drugi, da bi jih

prodal, tretji, da bi poiskal pravega lastnika.

»Tako je prav! Toda še eno vprašanje: Ali bi zahteval plačilo od lastnika jaje za to?«

»Dala«

»In če bi ti ga ne dal, kaj bi storil na to?«

»Kokosi bi zavil vrat.«

NJEN BRAT.

Dama. Dete moje, ti si zelo pametno za tvojo starost. Ali imaš še kakega bratca ali sestrico?

Otrok. O, da! Imam brata.

Dama. Kje pa je?

Otrok. Na univerzi.

Dama. Aha, sem si že mislila. Gotovo študira?

Otrok. Ne, v špirtu je izpostavljen, ker ima dve glavi.

Listnica uredništva.

— *Josip Peternelj, Straža:* Pišeš, da si poslal za najdeno Maričko 3 Lire. Lažeš! Poslal si bankovec za 5 Lir, ki pa ni vreden niti tiska. Bankovec je zaflikan, serije niso enake, zato nič vreden. Knjige ne dobiš. Prihodnjič pošlji dober bankovec. — *Antončič Grnost, Prosek:* Sedli zavedate, da ste napelil na pismo, v katerem ste nam poslal Maričko, koleke namesto znamenke. Čuk je za to Vašo nerodnost plačal 1 Liro kazni. Če bi v pismu ne čutil Maričke in dveh in pol lire — bi pismo zavrnil.

Octala: Vi želite vedeti ime dopisnika o kratkih krilih. Ne bo nič. Čuk v takih slučajih trdo molči. In če dolžite, da so je dopisnik zagledal ravno v Vaše kratko krilo in ... ne vemo, kaj naj te pikice pomenijo. Pa raje molčimo. — *Skopo:* Za danes smo morali obsoditi Vašo pisanje v koš radi mlade žene, ki bi rada bila še devojka. Preosebno! — *Dobravljje:* Malo preveč imen imenujete. Imena pa Čuk ne drži, ampak jih samo njegov koš rad žre in vac, kar se zraven drži. Juj, Vi ne veste, kaj mora vse Čukov koš prebaviti! — *Ajdovščina:* Pasmica nima komentarija, če Divina Komedija ga ima, zato jo je kritik vrgel v koš. — *Njivce:* Zmerjati narodno društvo res ni lepo. Le tisti sam je osel, ki poruča drugemu osel. Vendar pišite bolj jasno, da priobčimo. — *Sužid:* Mlad junak — dvojni izlet — preosebno! — *Sužid:* Gospodje iz Kobarida radi vidijo kobaridska dekleta — to je vse, zato prihajajo v Sužid. Čuk jim ne more prepovedati tega. — *Ruzdeto:* Nam verjemite, da je ono o nedolžnosti, Trstu in drugo malo hudo. Pustimo rajše. — *Landol:* Pismonoša, ki ne vrši dolžnosti in črna gospodična — sta v košu. — *Bistrica-Kuzlje:* Tomičič Živko in Kompare Josip nista naša dopisnika, to potrjujemo! — *I. P.:* Pasmica ni mogla v list. Prečudno snov ima. Pošljite čel! — *Temnica:* Ono o dobro namazanem jeziku je bilo obsojeno na smrt in je zletelo v koš, kjer počiva. — *Solkan:* Takih stvari ima Čuk na cente. Če bi Čuk vse objavil, bi smrdel tri ure daleč. — *Mačkovičje:* Vsake Pepce, Maričke, Urške, Špele ne moramo spraviti v Čuka, bi postal preogromen; posebno, če so

stvari osebne, kot so te vaše. Drugič pošljite kaj splošnega in z dovtipom zasolite. — *Kojsko:* Prodajalna ušl tu di ni dobila »licence« v Čuku, zato se med »pravijo« ni odprla. — *Imenje:* Je pač tako, da vse v dno koša je šlo. — *Kulinaru:* Kaj vsaka teta dela, nas pa res ne zanima. Le kaj boljšega nam pošljite, če v listu biti želite. — *Dovlje Mojstrana:* Pošljite nam raje kaj drugega. — *Njivce:* nesrečne, kolikokrat ste že v koš zletele, pri Čuku malo sreče imete. — *Potravno:* Tri punce — bi moralo biti drugače napisano, da bi šlo. Pa drugič. — *St. Peter:* Spisano na veter, zato v košu leži kot stare ane ti. — *Podmelec:* Da so v Podmelecu hudi jeziki, to se že na dopisih spozna, zato naj ostanejo, če so taki, raje doma. — *Polmna:* O Andrejčku bi bilo dobro, če bi se on res samo smejal, ako bi priobčili. »Gvišni« pa nismo. — *Dolenje:* Ne moremo priobčiti, dani bi po vsebini pasemca še bila, nam po obliki ne ugaja, Čuk pa pasemico kuje in pili, prekuje pa nobene. — *Kanal:* Le pošljite kaj drugega, boljšega, dovtipnejšega, pa bomo z veseljem priobčili. — *Solkan:* nesrečni spet v košu leži. — *St. Vid:* maloprid, zato v košu, da se poboljšal boš. — *Sv. M. M. sup. Trst:* Vsek misli, ki kaj pošlje, da je njegovo najboljšje, najjasnejše, da najbolj odgovarja resnici in se hudeje in jezi. Ampak vsaj toliko prosmo, naj ima slednja stvar malo dovtipa, malo duhovitosti, sicer nam ne more služiti — nikakor nel To pa za vse enako!

MOBILJE O. BERNT

GORICA, — Piazza d. Vittoria 21
(na Travniku) — Tel 69.

Na prodaj je hiša

z dobrodočo TRGOVINO
:: v ČRNIČAH št. 21. ::

Velika zaloga manufakture RUGIR VENUTI - GORICA

se s 1. septembrom

:: preseli v lastno hišo ::
Corso Gius. Verdi št. 19.

Vsaki dan novi dohodi
jesenskega in zimskega blaga.
Cene zelo ugodne.

Staroznana klobučarna

Ivan Pich - Dediči

Gorica, Raštel št. 13

Bogata izbira moških klobukov. — Popravlja,
opere in obnavlja klobuke.

Na debelo!

Na drobno!

Posestvo na prodaj.

Ugodna prilika za trgovca, obrtnika ali gostilničarja. Tričtetit ure odd postaje ob glavni cesti v prometni in industrijalni občini na Goriškem se po ceni prodaja posestvo, sestojede iz velike hiše, štale in avinjaka, joh zemljišča okrog hiše, z nasajenimi lrtami, sadnim drevljem in travnjkom. Eventuelno se prodajo tudi premičnine in poljaki pridelki. Kje, pove uprava lista.

Restavracija Central

v Gorici, Corso Gius. Verdi 32.
Zbirališče meščanov in deželanov.

Za obilen obisk se priporoča

JOSIPINA PODOORNIK,
restavraterka.

Franc Prinzig - Gorica

na Katerinijevem trgu št. 2.

Prevazanje z avtomobili, izdelki iz cementa, iz umetnega kamena, izrezani kipi itd.

Zaloga cementa in krede.

Cene brez konkurence.

Znana slovenska tvrdka

JOSIP KERŠEVANI

mehanič. puškar in trgovec

Gorica, Stolni trg. št. 9 (desno)

se priporoča slavnemu občinstvu za nakup najboljših šivalnih strojev Original Mundlos Nemških tovarov, katere jamčim za dobo 25 let. Poduk v umetnem vezenju, krpanju in šivanju brezplačen. Tako imam tudi najboljša dvokolesa znamke Kolumbia Ameriških tovarov, katere jamčim 2 leti, vse dele spadajoče v mehanično in puškarsko stroko.

Delavnica in popraviljavnica
Stolni trg št. 5.

GORICA BRUNO SAUNIG GORICA
Via Carducci 7 v hiši gor. ljudske posojilnice, Via Carducci 7

usje, nadplati, podplati, čevljarske, sedlarske potrebščine.

:: Urvi, biči, bičevniki, masti, ličila, barvila. ::

➡ Sveče, vesek, kadila. ➡

Kupuje čebelni vosek po najvišjih dnevni cenah.
Tovarniška zaloga podpetnikov PIRELLI na debelo.

☞ Podružnica v Solkanu. ☞

Narodna knjigarna

v GORICI, ulica Carducci 7.

Knjige Narodne knjigarne Goriška se prodajajo v sledečih krajih, katere toplo priporočamo:

Bovec: IZIDOR OSTAN, veletrgovec.

Kobarid: FRANC STRES, veletrgovec.

Tolmin: IVAN SIMSIČ, trgovec.

DORDOLO, knjigarna in papirnica poleg pošte.

Kanal: ŠTEFAN RAVNIK, trgovec.

Cirkno: JENEJ STRAVS, trgovec in župan.

Idrija: VAL. LAPAJNE, veletrgovina.

CINIBURK, trgovina in knjigoveznica.

Ajdovščina: IVO KOBAL, papirnica in knjigarna.

Vipava: Marija FERJANČIČ, veletrgovina.

Trnovo (pri Bistrici): J. BRINŠEK, trgovina.